

BARBARA LEAMING

JACQUELINE BOUVIER KENNEDY ONASSIS

POVESTE NESPUSĂ

Traducere din limba engleză de Lidia Grădinaru

Prefață de Diana Mandache

Corint
ISTORIE

Capitolul 1

În timpul unui cocktail care avea loc la Newport, Rhode Island, spre sfârșitul verii lui 1945, un student volubil ținea un monolog înflăcărat în fața unei fete de 16 ani, cu păr cărlionțat, pe nume Jacqueline Bouvier. În timp ce Tânărul vorbea de zor, ochii ei căprui, ușor depărtați, îl priveau atent. Jackie, cum era cunoscută fata, îl lăsa să vorbească fără să-l întrerupă, dar din când în când dădea din cap pentru a arăta că înțelege, atât pe el, cât și multele lucruri pe care le avea de spus. Un observator al scenei n-ar fi avut niciun motiv să presupună că beneficiara liniștită, plină de respect și admirătie a înțelepciunii studențului avea informații și păreri proprii puternice despre tema lui. În acel an, Jackie nu doar că descoperea băieții, ci înțelegea în clipa de față că era de datoria ei să-l facă pe acel Tânăr să se simtă foarte bine și să nu bănuiască ce știa sau gândea ea.

Subiectul băiatului era mareșalul Philippe Pétain, fostul șef al guvernului colaboraționist de la Vichy. Când, în ultimele zile ale celui de al Doilea Război Mondial, un tribunal francez l-a condamnat pe Pétain la pedeapsa capitală, generalul Charles de Gaulle, președintele guvernului provizoriu, i-a comutat în mod controversat sentința în închisoare pe viață, pentru a încheia cât mai repede acest punct al războiului.

O determinare asemănătoare de continuare a vieții a animat redeschiderea bursei de căsătorii a societății din Newport la 11 zile după capitularea necondiționată a Japoniei în urma distrugerii orașelor Hiroshima și Nagasaki. La acea vreme, tineri în uniformă militară erau văzuți peste tot în bogata stațiune americană, fapt care prevestea o serie întreagă de căsătorii ale domnișoarelor debutante în înalta societate din Newport cu soldații care se întorceau acasă. Imediat, spiritul expansiv al primei petreceri de debut la scară mare de după Pearl Harbor a cuprins și alte sindrofii ale societății din Newport la finele lunii august și începutul lui septembrie, înainte ca rezidenții de vară bogăți – împreună cu acele suflete mai puțin favorizate de soartă care, neavând bani proprii, trăiau și se strecurau cu abilitate printre ei – să se împrăștie pe perioada iernii.

La o astfel de sindrofie, Jackie Bouvier a fost tratată cu prelegerea despre afacerea Pétain. Întâmplător, studentul avusese ghinionul să abordeze un subiect despre care, probabil, ea știa mult mai mult decât el. Când Jackie avea 11 ani, bunicul din partea tatălui le dedicase celor 10 nepoți ai săi o istorie a familiei, tipărită în mod privat, care afirma că familia Bouvier din America descindea din nobilimea franceză. Afirmația avea să se dovedească mai târziu a fi neadevărată, dar cu toate acestea a avut un impact extraordinar asupra ei. Era un copil căruia îi plăcea mult să evadeze în lumea cărților, iar acum istoria Franței devenise pentru ea nu doar o simplă lectură, ci și o sursă de identitate personală, o garanție a distincției și superiorității ei, o consolare pentru umilințele unei vieți de zi cu zi în care banii nu întotdeauna prisoseau și comportamentul părinților nu era mereu atât de fără cusur cum ar fi fost de dorit. Când, în 1940, guvernul de la Vichy a semnat un armistițiu cu Hitler, de Gaulle se adresează poporului francez prin Radio Londra, de la microfonul BBC, îndemnându-și compatrioții

să opună rezistență. Discursul radiodifuzat l-a determinat pe Pétain, idolul tinereții lui de Gaulle, să-l acuze pe acesta de trădare și să-l amenințe cu moartea. Impresionată de refuzul categoric al lui de Gaulle de a accepta înfrângerea, micuța Jackie Bouvier a făcut din acesta eroul ei. Timp de cinci ani, l-a urmărit cu aviditate în relatările din ziare. În cinstea lui, și-a botezat pudelul „Gaullie”.

Totuși, când Tânărul de la cocktail a continuat să peroreze, a acționat aşa cum ar fi făcut-o cele mai practice, mai bine-crescute fete care sperau să câștige poturile matrimoniale din Newport, pe la 1945. Ideea era să pară destul de intelligentă pentru a stârni interesul unui bărbat, însă nu atât de intelligentă încât să-i pericliteze egoul. S-a prefăcut că o intenție rezeară subiectul, dar nu a comentat nimic. După aceea, singurul ei debușeu a fost să-și descarce frustrarea ridiculizând scena în fața unei prietene: „Vorbea ca un băiețel care tocmai a citit o carte importantă și se simte grozav de bine explicându-i-o unui mucos de la țară, fără să știe cu adevărat despre ce e vorba în ea. Îmi venea să-l sărut matern pe obraz și să-i spun că acum chiar e băiat mare.”¹

Autoarei acestor fraze sarcastice îi plăcea grozav să fie complet diferită de fata timidă, rezervată, insensibilă la toate², după propriile cuvinte, care apăruse prima dată în Newport cu doi ani în urmă, după ce mama ei, Janet Lee Bouvier, se măritase cu bancherul Hugh D. Auchincloss Jr., moștenitor al Standard Oil. Mai înainte, presa tabloidă semnalase desfacerea căsătoriei dintre Janet și tatăl lui Jackie, John „Black Jack” Bouvier, agent de bursă cu o origine de anuar al notabilităților, sub titlul „Unui broker din înalta societate i se intentează divorț”. Articolul, care confirmă prin documente infidelitatea repetată a domnului Bouvier, era însoțit de o fotografie cu delicata Janet și fiicele ei, Jackie și micuța Lee. Nu era prima dată când Jackie

și mama ei apăreau în ziare. Amândouă practicau cu succes călăria și obținuseră medalii, iar unele relatari anterioare le evidențiaseră realizările în arena de echitație. Acum, această nouă expunere părea să distrugă toată imaginea publică idealizată și să dea în vîleag urâta realitate din interiorul familiei. Luată peste picior de colegii de clasă de la școala particulară de zi din New York, la care învăța la acea vreme, și necăjită de anumiți veri Bouvier, Jackie a reacționat la publicitate de parcă ar fi fost jupuită de vie. În urma grelei încercări a devenit secretoasă, retrasă, imposibil de aflat ce gândește sau dorește.³ Vara lui 1945 era importantă pentru ea din mai multe motive, unul dintre ele, și nu cel din urmă, fiind popularitatea ei printre băieții din Newport. Și asta se întâmpla nu fiindcă Jackie – care avea un chip cu pomeți bine marcați, o spuză de pistru pe nas și pe obrajii, mâini și labe ale piciorului disproporționat de mari – ar fi fost mai drăguță decât contemporanele ei, doar că într-o lume în care cea mai mare parte a tinerilor știau totul despre viața lor, ea aducea o adiere nouă, pe care băieții nu o mai cunoscuseră.

După întoarcerea la internatul domnișoarei Porter din Farmington, Connecticut, doi dintre acei băieți îi scriau constant de la Harvard. Jackie a considerat că ar fi fost bine ca răspunsurile ei să fie „devastator de spirituale”⁴. A socotit și că, între cîtei cei cu care coresponda se cunoșteau între ei bine și făceau parte din același club studențesc, Owl, era necesar să le compună scrisori total diferite. Lucrul acesta a necesitat multă muncă din partea ei. Pe jumătate serios, pe jumătate în glumă, în scurtă vreme se lamenta de chinul pe care trebuia să-l îndure concepând misive distincte pentru Tânărul de 19 ani John Sterling, și pentru R. Beverley Corbin Jr., în vîrstă de 20 de ani.⁵ În ciuda comentariilor ei, ambii băieți i se păreau extraordinar de atrăgători. John Sterling era fiul unui distins diplomat

de carieră, fost ambasador al SUA în Suedia, iar Bev Corbin era fiul unui avocat, președinte al Bailey's Beach din Newport. Când era cu John, îi plăcea mult să stea de vorbă cu el, deoarece era deștept și interesant, ba chiar văzuse și o mică parte de lume. Problema era că, după spusele ei, nu era fizic atrăsă de el. Prin contrast, cu Bev „totul era fizic”⁶.

Jackie îl găsea pe Bev superficial și îi era rușine că îl plăcea atât de mult, dar asta era situația. A recunoscut că unele prietene, neînțelegând ce vedea ea la el, începuseră să o privească de parcă ar fi fost nebună, sau ar fi avut niște „glande ciudate”⁷. „Încep și eu să mă consider aşa”, a declarat ea. Niciunul dintre băieți nu o sărutase încă. Jackie a spus că i-ar fi plăcut mult dacă Bev ar fi încercat, dar că ar fi „vârsat”, dacă John ar fi făcut asemenea gest.⁸ Totuși, pe hârtie, John se bucura de un avantaj clar. În timp ce scrisorile lui Bev erau cam banale, ale lui John erau inteligente și amuzante.⁹ În propriile scrisori, în loc să-și bârfească prietenii și cunoștințele, cum poate ar fi făcut dacă ar fi corespondat cu o fată, Jackie a considerat că era mai înțelept să-și păstreze veninul pentru închisoare¹⁰, cum numea ea internatul și orașelul liniștit, conservator în care se aflau dormitoarele cu porticuri de șindrilă albă. „Dacă zilele de școală sunt cele mai fericite zile din viața ta”, i-a scris ea cu seriozitate lui Bev, „la noapte mă spânzur cu coarda de sărit”¹¹.

Sarah Porter, care înființase școala în 1843, nu s-a căsătorit niciodată, însă persistase în a considera căsătoria ca pe ceva necesar și obligatoriu pentru o femeie.¹² La un secol de la înființarea ei, școala domnișoarei Porter se străduia să pregătească tinere, majoritatea de rasă albă, protestante și bogate, în esență pentru aceeași viață pe care o duseseră mamele lor. În 1945, ca și pe vremea lui Sarah Porter, scopul educației unei femei era să facă din ea o parteneră plăcută pentru soțul ei. Jackie Bouvier (deși catolică și relativ săracă) era fata

Farmington model. Călărea, scria, desena. Citea mult și juca în piese la școală. Era alternativ viguroasă și grațioasă, pragmatică și romantică, serioasă și aiurită. Nu punea la îndoială premsa majoră că scopul ei în viață trebuia să fie să se mărite cum se cuvine. Nu se îndoia că femeia trăia prin intermediul bărbatului și că, fără el, nu putea să fie nimic. În același timp, remarcile ei caustice despre Farmington sugerează că începea să înțeleagă că s-ar fi putut să vrea ceva mai mult decât i se oferea acolo.

Între timp, aștepta cu nerăbdare o evadare din rutină, când a avut șansa de a asista la meciul Harvard-Yale în compania celor doi tineri: Băiatul Interesant și Băiatul Sexy.¹³ Confruntarea Harvard-Yale de anul acesta urma să fie prima după trei ani de pauză, una dintre cele mai vechi și îndrăgite rivalități din fotbal fiind suspendată pe durata războiului. Pentru că un număr de jucători erau veterani care aveau să se întoarcă pe teren pentru prima dată de la terminarea războiului, atât în New Haven, cât și în Cambridge se investise multă emoție în eveniment, care era programat să aibă loc abia sâmbătă, 1 decembrie, după tradiționala Zi a Recunoștinței. Era stabilit că John Sterling să o însoțească pe Jackie, însă cum Bev Corvin nu avea parteneră, se căzuse de acord ca el să stea cu ei și alți câțiva la Yale Bowl. Totuși, cu două zile înainte de meciul meciurilor de fotbal, se părea că ea nu avea să reușească să ajungă. O combinație de zăpadă, zloată și ploaie se abătu asupra statului Connecticut. A doua zi, când se părea că meciul avea să se joace în zăpadă până la genunchi, oficialii universității puseră să fie curățat terenul și acoperit cu o prelată. În acea seară, Jackie a luat trenul de New York pentru a petrece noaptea în apartamentul tatălui ei. Black Jack Bouvier, a cărui poreclă i se trăgea de la faptul că tot timpul anului era extrem (unii ar

putea spune ciudat) de bronzat, urma să o ducă dimineața la New Haven cu mașina.

Pe masa ei de lucru de la Farmington, Jackie avea o fotografie a tatălui ei – suplu, agreabil, impecabil îmbrăcat în pantaloni de golf, cu ciorapi trei sferturi în dungi de culoarea lemnului-dulce și pantofi imaculați în două culori. În fotografie, despre care se spunea că fusese făcută în Cuba sau Florida în anii 1920, Black Jack era într-adevăr un bărbat frumos. Mustața subțire de deasupra buzelor senzuale părea desenată cu creionul. Haina de la costum, croită pe talie, cu revere late, îi scotea în evidență corpul suplu și musculos. Totuși, până în 1945, în ciuda unui regim sever de exerciții fizice, urmat cu religiozitate, acea siluetă își pierduse suplețea. Și deși la 54 de ani se îmbrăca și se comporta de parcă ar fi fost tot băiatul drăguț de care se îndrăgostise Cole Porter cu câteva decenii în urmă, bronzul lui obținut la lampa cu ultraviolete nu putea să ascundă că începuse să facă gușă și pungi sub ochi. În loc să emane aerul de tată al lui Jackie, dezamăgirile și viața ușuratică păreau să-l fi transformat într-o parodie a fostei sale personalități.

După numeroase pahare de martini, se întindea pe canapeaua din camera de zi îmbrăcat cu boxeri bleu și cu pantofi negri de piele în picioare, tunând și fulgerând împotriva tuturor celor care îl condamnau că și-a distrus viața. În capul listei se aflau Janet și Hughdie, cum era cunoscut cel de-al doilea soț al lui Janet. Black Jack era sigur că Janet se recăsătorise în primul rând pentru a-i face în ciudă. Era convins că clanul Auchincloss intenționa să-i fure fiicele. Dintre cele două fete, Jackie, care îi semăna la trăsături, era preferata lui. O numea „cea mai frumoasă fiică pe care a avut-o vreodată un om”¹⁴. În apartamentul său de trei camere de la etajul al treilea de pe East 74 Street din Manhattan, imaginea ei ubicuă privea de pe

pereți, de pe mese și de pe rafturi de cărți. Dar nici toate fotografiiile din lume n-ar fi putut schimba faptul că, după cum credea el, o pierdea încet-încet. Cum putea concura el cu bănetul clanului Auchincloss? Deși Black Jack continua să lucreze pe Wall Street, finanțele lui personale nu-și mai reveniseră de la Marea Criză din 1929, după care topise capitalul și se împrumutase la rude pentru a păstra o fragilă spoială de bogătie. În povestea pe care a creat-o despre viața lui, a pus imposibilitatea sa de a se restabili financiar pe seama noilor legi comerciale dure introduse în 1934 de neexperimentata Comisie pentru Bursă și Valori Mobiliare.

Înainte ca Janet să se recăsătorească, el susținuse că cererile ei de bani îl sufocau. Acum, când devenise ea însăși bogată, pe el îl irita orice aluzie că era incapabil să-și întrețină copiii. În lupta continuă pentru fonduri, făcea afaceri cu mai mulți organizatori de pariuri, îndeosebi cu un măcelar din Lexington Avenue care primea pariurile într-o cameră mai înghețată decât carcasele care atârnau în cărlige. Black Jack părea să aibă mereu bani puși ca miză în diverse evenimente sportive și urmărea scorurile la patru aparate de radio care zbierau simultan în apartamentul său. Era chiar la cuțite cu tatăl lui din cauza testamentului acestuia, neînțelegând decât când a fost prea târziu că bătrânul cheltuise o mare parte din ce avea pe anuități care i-au asigurat câștiguri substanțiale pe durata vieții, dar care au încetat după moartea lui. Astfel, în timp ce domeniul familiei Auchincloss, în McLean, Virginia, se întindea pe 46 de acri, unde locuia Jackie când nu era la internat, cu vedere spre Potomac, iar domeniul Auchincloss unde își petrecea ea verile, cu o suprafață de 75 de acri, era cocoțat deasupra golfului Narragansett, apartamentul lui Black Jack era orientat spre un puț de aerisire lipsit de soare.